

БРОЙ 1 (39), I - III, 2019 г.
ГОДИНА ОСМА
ЦЕНА 1 лв.

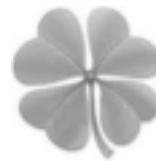
Литературно Земеделско Знаме

Съюз на писателите
Земеделци в България

140 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА
АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ
(01.03.1879 г. 14.06.1923 г.)

ПОЛИТИК И ДЪРЖАВНИК С
ГОЛЯМО СЪРЦЕ

Легендарен идеолог на БЗНС, самобитен, оригинален, съвременен, модерен и днес, 96 години след катанинското му убийство и държавно управление.

Само за 20 години начало на БЗНС и три годни самостоятелно управление на тази народна организация, Стамболийски успява да я наложи като непреходно политическо присъствие, като извор от чийто авторитет черпят сили и пият и какви ли не тъмни субекти, и въпреки кариеристичните им подбуди, толкова време не успяха да я омърсят.

Още приживе Стамболийски се превръща в знаме на българското село, на хората живеещи там селяни и интелигенция. Той не дели обществото на класи враждуващи помежду си, а на съсловия, които си подават ръце в името на благоденствието на целия народ, в името на просперитета на българската държава. Това свое верую той следва и като държавник с реформите, които прокарва в тригодишното самостоятелно управление на БЗНС.

В комунистическия учебник по история на България за 11 клас четем: "Опитът да се създаде самостоятелна "селска" власт завършва с неуспех. Той показва, че без ръководството на работническата класа селяните не могат да се борят успешно срещу капитализма; те не могат да имат и своя самостоятелна власт." Какво грандоманско умозаключение - не по-малко катанинско убийствено от самото физическо убийство на Стамболийски! И въпреки това, убийците на стотици последователи на Стамболийски и неговите идеи, по време на неоспоримото господство на тези субекти, наложили властта си с терор и насилие, оставят БЗНС да съществува като име в политическото пространство със своите свещени символи...

БЗНС още в зората на своето прохождане е обсипван с насмешки, подигравки и клюки и от дясно, и от ляво, като политическа партия нямаща аналог в историята на Европа и света, както и нейният лидер Ал. Стамболийски. В изливането на кални обиди активно участва авангарда на комунистите, чак до събарянето на БЗНС от власт. В този грозден сценарий е въвлечен и гениалният млад творец Христо Смирненски, но когато се разболява тежко и животът му виси на косъм, великудущният Стамболийски му подава бащинска ръка, която младият Смирненски, надъхан с фанатична омраза към буржоазната класа (ако комунистите определят по-заможните български граждани), не я поема. Стамболийски (по това време министър-председател на България), оценявайки таланта и младия живот на Смирненски, повече отколкото и днес неговите съпартийци, втори път го увещава да го изпрати на лечение в чужбина с думите, че ако не иска да спаси себе си, то да спаси твореца, който носи в себе си...

Пословично смел, Ал. Стамболийски не се страхува да изрича това, което мисли, за да помогне на българския народ и предпази недалновидните политици от гибелни решения. В лицето на цар Фердинанд заявява: "Ваше Величество, ако допуснете тази война, вашата глава ще се търкала по Софийските улици..." Включването на България във войната е факт и това е огромна грешка...

През юни, когато властолюбиви царски поклонници правят преврат, Стамболийски е в Славовица, където подготвя нова републиканска Конституция. Разбрали за преврата, предани селяни отиват при него, молейки го да го изведат от страната, защото ще бъде убит, но той отказва, предпочитайки да посрещне достойно смъртта тук при своя измъчен народ и разпънатата на кръст родина. За разлика от вождовете на последвалото така превъзносяно от комунистите Септемврийско въстание. През юни след преврата наистина има въстание спонтанно, народно. Водач на въстанието в Плевен е Асен Халачев комунист, но за разлика от него Националното ръководство на БКП се солидаризира с превратаджите убийци.

През краткото управление на БЗНС и Стамболийски се приемат много демократични закони свързани с икономиката, селското стопанство, социалното неравенство, образоването и др. Както във вътрешната, така и във външната политика Стамболийски е принципно последователен, ръководен от идеите на БЗНС за народно добруване, справедливост и мирно съжителство със съседните балкански държави... През декември 1920 г. България е приета в Обществото на народите.

През това време в Русия протичат процеси, които ще доведат до исторически промени, застрашаващи демокрацията в света. Стамболийски не приема предложението на Съветското правителство за установяване на приятелски отношения с борщевишките Съветски съюз. Той допуска да се установят в България прокурдените от Червената армия белогвардейски войски на барон Врангел и други изселници. В същото време неговото правителство допуска в България мисия на Русия червен кръст, която да улесни завръщането на емигранти комунисти в Съветска Русия и дава възможност с актива на БКП да се разгърне широка акция за събиране на храни за гладуващото население в Поволжието. Тези действия на Стамболийски са тълкувани от комунистическите историци като непоследователност във водената от него политика. Дребните души не могат да разберат човешките и морални мотиви за постыките на една Велика личност като Ал. Стамболийски.

Но мъдростта на изстрадалия български народ ги разбира, затова за него и до днес се пеят и ще се пеят песни и личността му се превърна в легенда, като тези за Левски и Ботев, копнеещи за Чиста и свята република!

Маргарита Нешкова

МИСЛИ НА АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

xxx

Аз ценя живота на човека не по изживените години, а по количеството и качеството на изпълнения дълг.

xxx

Моето убеждение е, че в богатството и охолния живот не се състои щастието, макар мнозина така да го търсят.

Щастието не бива и не може да се търси вън от нас, то винаги е в нас, в нашите дела...

Политическите партии оставяват и умират. На тяхно място идват съсловните политico-обществени организации...

Политическите котерии водят борба в името на материални блага. Това е борба за завладяване на държавната власт, за превърщане на тая власт в средство за охрана и забогатяване за сметка на държавното съкровище. Има ли по-осъдително, по-престъпно, по-накостно от това?

xxx

Аз намирам идеалната и красива смърт на твореца смъртта, която идзе след едно бурно и делово минало, незасенчено от никакъв дефект от безчестие, отчаяние или безсиле.

Аз намирам за най-идеална и най-красива моменталната смърт, дошла при изпълнението на дълга.

НА СЕЛСКИЯ ВОЖД АЛ. СТАМБОЛИЙСКИ

Животът - туй е битка непрестайна,
а в битката е истински живот!
Бори се, пръв бъди в борбата съяна
и ти ще имаш обичта безкрайна
на земеделския народ!

И все напред без страх и колебание,
и никога не спирай своя ход -
макар през тъмни мъки и страдание
върви напред без страх и колебание
към светлина и нов живот!

И винаги с нестихващо стремление
ти бодърствай с изправена глава
и враговете гледай със презрение,
че тебе цял народ те призова
родината да водиш към спасение!

И нека празният шум не те смущава
на твоите безчисли врагове -
победний устрем нека не престава
и нека всеки ден те приближава
към мечтани брегове!

Животът - туй е битка непрестайна,
а в борбата истински живот!
Ти пръв бъди в борбата светлосяйна
и ти ще имаш любовта безкрайна
на земеделския народ!

Сергей Румянцев

СЕЙ СЕЯЧО

На БЗНС

По урвите на своята голgota,
през бурите ти носи своя кръст.
Запрегнат във хомота на живота,
до днес вървеше все по черна пръст.

И ръфа те вълци и хиени,
и чакаха да паднеш изтощен.
Злорадстваха безумно изтъпленi
и плюеха... да бъдеш унизиен.

Куршуми във снагата ти стояха
и раните кървяха всеки ден,
но корените твои не умряха
и ти не спря във пътя победен.

Че силите ти идват от земята:
докосвайки я, твоят дух живей,
тъй както в древността позната
е черпил сили силния Антей...

По урвите на стръмната голgota
през бурите пренесе тежък кръст
и днеска ти призван си от живота
да хвърлиш семе в чакащата пръст.

От времето са дадени заръки
със плод земята ни да се покрий.
Върви и сей, сячо благоръки,
велика сила в зърното се крий!

Харалан Недев

ДАРЕНИЯ за в. "Литературно земеделско знаме":

Д-р Стефан Иванов - 20,00 лв.
Босилка Косева - 10,00 лв.
Васко Чавдаров - 10,00 лв.
Иванка Теодосиева - 10,00 лв.
Иван Селановски - 10,00 лв.
Любен Николов - 10,00 лв.
Николина Димитрова - 10,00 лв.
Тако Караванов - 10,00 лв.

Скъни приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ ОТ СЪРЦЕ!

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и
незабрава на всичко написано

Пенко Керемидчиев - 11 януари
Христо Ангелов - 28 януари
Рилка Миронова - 27 февруари
Тако Караванов - 1 март
Иван Селановски - 1 март
Милена Филипова - 5 март
Васил Калфов - 8 март
Йордан Борисов - 13 март
Георги Пинчев - 15 март

ДА СИ СПОМНИМ...

Боян Стоянов - 1 януари
Иван Белослатински - 1 януари
д-р Иван Цолов - 17 януари
Димитър Бойновски - 27 януари
Илия Василев - 27 януари
Цветко Николов - 7 февруари
Захари Генов - 7 март

ВЯРНОСТ

Делят ме от тебе решетки ръждиви.
Безкрайно пространство от теб ме дели.
Но вървай! Ще сършат омразите диви,
ще липнат задушните зимни мъгли.

Усмивката твоя плени ме, любима.
Магия са твоите чудни очи,
че в тях красота и хармония има,
душата ми къпе се, пее, хвърчи.

Единствена в черните дни си ми вярна,
сията Зорница, лазурен мой ден.
Теб само не стресна измама коварна,
с целувка да свържем съюза свещен.

Пенко Керемидчиев

БЕЗ КОРЕН

На скала цветче съзрях,
раснало самотно.
Него тоз миг пожелах
цветцето сиротно.

Посегнах със ръка тогаз,
разбрах, че е високо
и само се любувах аз,
въздишайки дълбоко.

Цветче, прощавай, остани
тук, къде си цъфтяло!
Сред тези диви планини
аз знам не би линяло.

Откъсна ли те и в дома
аз отнеса доволен,
в кристали ще те приводня,
но ти ще си без корен.

Димитър Бойновски

БАЛАДИЧНО

На Христо Ботев

Сред нощ заплаче ли букака
и тъжно Тунджа заридай,
върви сред добрите юнака
а вътър с къдри му играй.

Заслушан в песните хайдушки
що пеят буки и ели
отеква нейде гръм на пушки
и плач на белите брези.

Възседнал сънните върхари,
дочул зората да звъни,
зовът бунтовен на другари
се носел още призори.

Кънтяло поетично слово
от рид до връх, до Стремска долина.
Зовяло е народа ни отново
на лута бран с погански племена.

Стоях до буката столетна,
обронил в размисъл глава
и туй в душата ми просветна,
затуй написах тез слова.

Илия Василев

ЗАВЕТ

Последен поглед хвърлям във далечината,
където хоризонтът алено блести,
къде преливат багрите на синевата,
където сливат се небесни висоти!

А, там, сред Дунав, кървав остров се белее,
зловещото му име и днес е "ПЕРСИН".
Щом вятър мразовит от север пак повее,
разказва как загинал в него верен син!

Каторжник мъченик на сталинската злоба,
вселила злъч у българския комунист.
Не ще измий престъпната ръка и гроба
На партия жестока, партия садист!

На идни поколения завет оставям:
"Да помнят навсегда червеният палач!!!"
И тяхното презрение ще благославя
да няма нива вече кърви, горък плач!

Сред мир да любят безпределно свободата.
В сърцата да оглася волно песента,
където тучни ниви ширнали в полята
едреят с аромата полски на ръжта!"

Иван Селановски

ТРИФОН ЗАРЕЗАН

Заспали се гушат лозята
под снежната бяла покривка.
По стар обичай от селата
при тях са дошли на разпивка.

Със бъклици вино и гълчка
усмихнати идват стопани
и всеки зарязва по пръчка,
полива я с вино от лани.

Оглежда главините стари
с надежда "Мисчет" и "Болгар",
да пусне по дълги ластари,
богат да е божия дар.

И кръшно хоро се извива,
а виното руйно се лее.
Макар че все още е зима,
всичко наоколо грее.

Иван Белослатински

77 ВЯТЪРА

Не малко време поживях,
а оставам си ентузиаст със страст.
Не малко ветрове ме вяха,
но още повече пък... гонех аз.

Е, вятър ме е вял и на кобила
бяла - далеч от родната ми къща.
От него пак съм вземал сила,
в попътен той се е превръщал.

И глухите навярно чуха,
че съм нехайно чудноват и
че гоня она дето духа,
гората дето клати...

Седемдесет и седем вятъра ме вяха
и продължават още да ме веят.
Нали съм вятърничав, не успяха
през времето да ме отвеят.

А седем е число вълшебно
това признават и академици.
Да, седем е число свещено,
пък аз сдобих се с две седмици!

Е, доживях седемдесет и седем
на битието нашенско в театъра.
Макар и малко поприведен,
все още денем-нощем гоня вятъра...

За равносметка май е време:
Наивник бях, умник, бохема,
немил-недраг, щурак ...
Но пътъ си изминах с чест!

Дали щастлив съм днес?

Като че ли съм чак
на седмото небе!
Но има още небеса до Ада и до Раја.
Животът ми не бе

обикновен, ала за нищо не се кая,
не бих го заменил със друг!
Сега съм вече пътник към безкрая
на вечен свят, наречен Оня...

А докато съм тук

Михаля или вятъра ще гоня...

Кирил Назъров

МИГ ОТ ВЕЧНОСТТА

На женами

Назад са зрачните покои
на мъртви векове.
Напред?
Мъглива безконечност...
И в тая вечност,
пространственост и време,
край тихото море
два погледа се галят ненаситно,
пулсираят две сърца
и две ръце,
две длани в пот потръпват
под звездното небе.

Стеван Стамов

**ЗИМНА
ПРИКАЗКА**

Сърца
старото стълбище
на старата къща,
дървото стърже,
като щурче.
Въздухът лепне
върхдите, замръзнал,
устните пръхнат
от прах и безъмълвие.
Ръцете горят
от студа
и болят -
от липса на допир.

Очите тъкат
от лъчите
на спънцето
мрежа за спомени -
тайно завръщане.

Зимната къща
отвръща
с мълчание
на моя летен въпрос
къде остана
детството -
скрито в скрина
на баба ли?
Детство,
поднесено
на ленен поднос.

Бавно изкачвам
старото стълбище,
дърпам завесата
от светлина.

Там, на тавана,
почти под спънцето,
виждам сандъка,
пълен с мечти.
Вдигам капака му -
варак в комина...
В очите ми -
саджи
и пеперудни крила.
И неоткрила
духа на детството,
дъхъ ми
става сива мъгла...

Тръгвам унила,
Прегълъщам
ножовете,
впли се в гърлото,
или бяха
строшени стъклъ?

Прегръщам ръце
и загръщам яката си
денят е син от лед
и слана.
Вървя в следата си -
хруска пътеката...

И не разбирам
кога разбрах -
зимната приказка
не е средството
да се завръща
в света...

Габриела Цанева

ПРОЛЕТНО ОЧАКВАНЕ

Ето я! Тя идва Пролетта ни,
с напевния шепот на класили жита,
със звънкия тропот на прашни копита,
с вечерния звън на закъснели стада.

Тя идва! Широко вратите разваря,
ледът по стъклата руши
и с южния вятър довява
живителен полъх във морни души.

Хей, хора! Защо вцепенени стоите на прага?
Погледнете простора навън!
Новото утро нова зора ни предлага,
по-светла от най-светлия ден.

Повярвайте хора! Пролетта ни пристига
с ятата на птици от юг,
а зимният вятър на север отстъпва,
понесъл въздишки, и волни, и студ!

Живка Танчева

ЖАЖДА

Жадувам за обич свещена
с дъх от Христовия кръст...
Тя, в раздора ни днес,
тъй е потребна
за вечност на човешката свест.

Тя е лъх от Светия Граал
докоснал по устни Исус...
И извор нетленен,
от стубла планинска
сред шепот лъчист.

Жадувам за обич изконна...
И чудо: с молитва дохожда при мене
в сияние лумнала младост...
Байрака бунтовен ми екне
Балкана тръпне от радост...

Иван Гълъбов

ПЧЕЛИЦА В ПОЛЕТ

(Българска орисия)

Върни се, Маре, плачеше полето.
Не може отговаряше градът.
На фабриката през сърцето
Минаваше плановият път...

Спомни си, Маре, викаше селцето.
Излишно е отвръщаше градът.-
На моя блясък пред лицето
и спомените са обречени на смърт!

Велможите се преобоядисаха успешно,
а далеч оставаше брегът
на рая. Плановото било е грешно...
Пак скверно продължи студът...

Върни се, Маре, викаше България.
Защо ли отговаряше чужбина...
Приела слугинска си орисия,
забрави има ли въобще Родина...

Накрая пчелица леко крила,
за ковчег избрала си небето,
като факла светеше с неземна сила
и пресушаваше сълзите на полето...

Маргарита Нешкова

ПОСЛЕДНА ДУМА

Аз нямам повече какво да кажа!
Зад мен останаха жестоки дни.
Видях с очите си червена стража
и чух плача на бебе в пелени.

Аз нямам повече какво да кажа!
Човечеството, вярвам че разбра
животът ни е пълен със проказа.
земята ни не стана по-добра...

Аз нямам повече какво да кажа!
Не съм човек всесилен, въздейсъщ,
с една плесница властно да накажа
насилниците зли на шир и длъж.

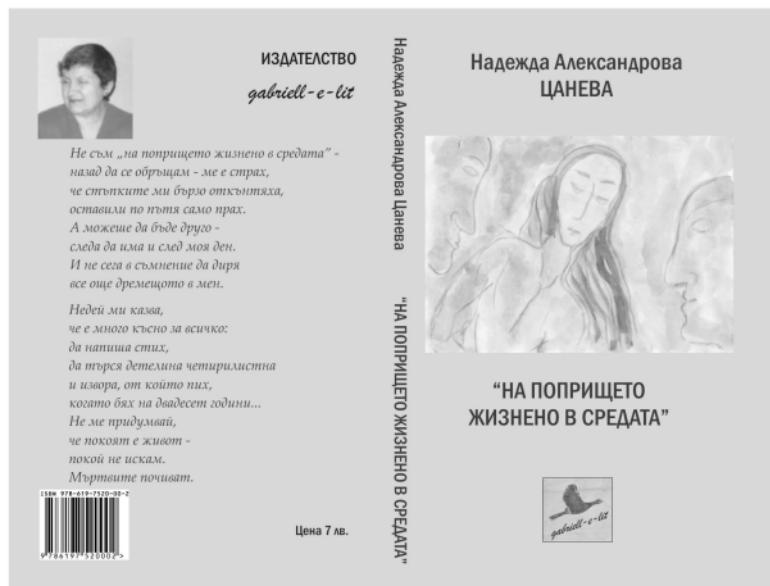
Аз няма повече какво да кажа!
Желая да съм смел и вдъхновен.
Да бъда честен, подлостта да мразя
и с обич да посрещам всеки ден.

Цветан Лалов

НА ПОПРИЩЕТО ЖИЗНЕНО В СРЕДАТА

Първата книга на издателство gabriell-e-lit вече е литературен факт! „На попрището жизнено в средата“, автор Надежда Александрова-Цанева, е публикувана като e-book във формат .pdf на 24.01.2019 г. и във формат .epub на 15.02.2019 г. и е достъпна за свободно четене на сайта на издателството и на сайта арт-платформа gabriell-e-lit в двата популярни формата, а до 31 март любителите на поезията и публицистиката ще имат и печатната книга!

Композиционно, литературният сборник е изграден от три части, като първите две са в мерена реч, условно наречени „лирика“ и „импресии“. Поетичният стил на Надежда Цанева, обаче, е по-скоро експресиен, образно-сетивен. Поетесата търси и улавя мига болката, щастието, липсата, разочарованието, изплъзването на мига, предопределеността, красотата, любовта и надеждата, фрагментът, който изгражда цялото и цялото, което се разпада. И именно тук, в хаоса на отломките, в отсъствието на равновесие и опорна плоскост, лирическият аз открива и прокламира програмната същност на произведението, която се превръща в спасителен мост, по който авторът се завръща отново в живота си:

„Не ме придумай,
че покоят е живот
покой не иска.
Мъртвите почиват.“

В третата част са събрани няколко публикувани през годините статии, в които виждаме един друг образ, твърде различен от лирическия аз на поетесата. И този образ е образът на гражданина, който иска да промени света и го променя с думите си и с ясната си позиция за развитието на обществото.

Ценен документ за времето, като кехлибар, затворил в златисто-прозрачния си обем златисто-призрачните мигове на нова, което вече започва да става история.

Една книга, която заслужава да бъде прочетена!

„ЧЕРВЕНИТЕ ЕСКАДРОНИ“ В КОНТЕКСТА НА НОВИЯ КОНСПЕКТ ПО ЛИТЕРАТУРА /1992-1993 г./... И НА ПУЛБИКАЦИЯТА ВЪВ В-К ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ, бр. 4/2018 г.

Разгърщам конспекта за подготовка на зрелостниците при завършване на средно образование 1992-1993 г., публикуван в „Аз Буки“. Чета до болка познати изречения, преписани дословно от миналогодишната програма, а те също от миналогодишната и т.н. Не е нужно да коментирам всичко. Спирам се на едно изречение „Червените ескадрони“ порив за социална справедливост. Ода. Одически стил.“ И се питам при наличието на „Епопея на забравените“ от Иван Вазов с 12-те класически оди, чрез „Червените ескадрони“ ли трябва да обясняваме какво е ода и одически стил? Едно стихотворение, разкриващо чужда действителност, чужди герои, обречена идеология „В утрото на светла ера, с факела на нова вера...“ Като обвиняма навеждам очи и се питам предтечали е Смирненски, или лъжепророк? Какъв е геният?

Във времето, в което живее и твори Смирненски, изживява последните си години и колосът на българската литература Иван Вазов /единият умира през 1921, а другият 1923 г./ Народният поет в нито един стих не възхвали Октомврийската революция и нейните герои, идеи, смисъл. След 9-ти септември 1944 г. той беше изхвърлен от програмите по литература, за да бъде запълнен литературният вакуум с творби на лъжепророци. Времето е отсявало предтечите от лъжепророците във всяка епоха, във всяко общество /Пушкин Горки/ и ще ги отсява.

Чудесният поет Хр. Смирненски има редица стихотворения, представляващи действително „порив за социална справедливост“ //Братчетата на Гаврош“, „Зимни вечери“, „Жълтата гостенка“ и всички стихотворения от цикъла „Децата на града“/. Но не и „Червените ескадрони“ стихотворение, което носи в себе си кръв, жестокост, насилие и на края лъжепророчество „... вий слезнете от конете и земята целунете, възщарете вечна обич, вечна правда над света...“ За съжаление, червените ескадрони донесоха лагери, убийства, терор. Колко далеч е било юношеското съзнание от истината за червените ескадрони и техния набег и колко далече са съставителите на конспекта от истината за това стихотворение. Че има порив, има. Но към какво? Според мен към завладяване на света. А според вас, господи?! Към социална справедливост?! „Ах, летете вий, сред сеч и дъжд от огнени картечи...“ Не чрез „сеч и дъжд от огнени картечи“ ще се възцират социалната справедливост. Със „сеч“ идват диктаторите и секат, докато властват. Вие обаче не сте почувствували ужаса на нова, което се ражда под копитата на летящия ескадрон. Не го е почувстввал и Смирненски. Младият, вдъхновеният мечтател, просто не се е окказал пророк. Не са му достигнали сили и време за това. Но вие, които живеете днес, които сте свидетели на погрома на комунистическия набег, да разглеждате това стихотворение по този начин, е неморално.

Зашо го правите? Отговорът е прост: работите постарому, живеете постарому, постарому четете българската литература, съставяте конспекти... Служите постарому.

Разбира се, в конспекта има и добре оформени въпроси. Но в една, претендираща за новост програма не трябва да има никакви пропуски.

Надежда Цанева, преподавател по български език и литература, Русе,
в-к „Аз Буки“, бр. 4, февруари 1993 г.
“На попрището жизнено в средата”, изд. gabriell-e-lit, С., 2019

СВЕТЛИНИ В ДУШИТЕ

По повод статията на госпожа Маргарита Нешкова „Светлини в душите“, вестник „Литературно земеделско знаме“, бр. 3, 2018 г.

След анонса за талантливите и интересни творби на младите автори, тя казва: „Има силни и посредствени творби. Но ние сме дошли тук, на Земята, за да се учим. Малките творци ще пораснат, талантливите ще се утвърдят“.

Да, така е, ние сме дошли тук на Земята, за да се учим и ние се учехме. Но когато стана време за практическа изява, комунистическата цензура си казва тежката дума. Така и не се утвърдихме, защото не бяхме „техни“ хора. Но поне осъзнахме, че „да пишеш в мерена реч, все още не е поезия, а в немерена белетристика“.

Знаем още, че никой не се е родил научен, но и училище за поети и писатели няма.

Писането на човек трябва да му идва „отвътре“, както се казва. И още нещо. Има много талантливи млади литератори, литературоведи, лингвисти, стимулози, литературни критики, но и те не са станали поети и писатели. Само когато се съчета желанието на человека с дадеността и теорията на литературата, тогава израства талантът.

А теорията на литературата е сериозна наука, изискванията са много големи, всеки литературен жанр си има свои критерии, които трябва внимателно да се разучават, за да не останем само „драскачи“, вместо „писачи“. Какво основно трябва да знае един начинаещ в това направление?

- Да прави разлика между поезия и проза т. Е. ще трябва много добре да познава и употребява художествените средства и похвати и в художествената реч;

- Метрика и ритмика на стихосложението силабическо и силаботоническо;

- Видовете рими: съседни, кръстосани, обхватни и вътрешни, богати и бедни рими;

- Предпочитания за бели стихове и против;

- Разлика между иронията, епиграмата, сатирата и сарказма;

- Метафоричните трохи и още десетки други особености и разлики.

Като имаме предвид днешната подготовка на подрастващите във всички области на живота и техните предпочитания, вероятно талантливи млади поети и писатели съдва ли ще се намерят, но лансираните ще има. Предпочитанията им ще бъдат в областта на интимната лирика, в която преобладават символите, които са много трудни за употреба, тълкуване и разбиране.

Да не забравяме и така наречените „посредствени“ поети, защото днес почти във всички вестници има „недодлян“ стихотворения, без умело римуване и ритмика, а за художествени средства и похвати не говорим. Но тези „посредствени“ са хора главно „втора младост“ и „трета възраст“, както ги наричат във вестниците. Те нямат претенции за поети, а за човеци, с по 38-40 години трудов стаж в живота си, ненужни вече на държавата, изоставени на доизживяване, със символични пенсии, забравени и от бога, и от царя.

Очакванията на властвашите са тези забравени „същества“ колкото може по скоро да се преселят в „друго измерение“. А всъщност, тези посредствени същества са хора в повечето случаи високо интелектуални, с гражданско и патриотично съзнание и имат единичното желание да бъдат забелязани, да бъдат чути, да напомнят, че все още съществуват, че желаят да помогнат с нещо на своята родина, ако не с друго, то поне с мъдри съвети в кратки стихове, макар тия стихове и да нямат високо художествено маисторство.

А един чужд, много известен поет, преди повече от сто години е казал /ще перифразирам мислите му по памет:

„Поет можеш и да не бъдеш ти, но гражданин трябва“ /”Поет и гражданин“/

Емил Петров

ИСКРИЦИ В ДУШАТА

В изпълнение на родовия си дълъг поетесата Маргарита Нешкова продължава поредицата от книги, посветени на хората, които са най-близки на сърцето и душата й. Така написа и издаде самостоятелни книги, посветени в памет на майка си, на баща си, на двете си баби, на дядо си по майчина линия Цеко Иванов Тишевишки, на родния си край.

А току що излязла е нова книга „ИСКРИЦИ В НОЩТА“ е посветена на дядо по бащина линия Цеко Нешков Вешков Амишевски.

В тази книга, освен като поетеса, Маргарита Нешкова се представя и като добър разказач. Белетристичният си дар е изявил в седем интересни разказа случаи от живота на този буден, скромен и трудолюбив човек.

Освен разказите в книгата са включени и три поетични цикъла: КРАТКОСТИШИЯ, ЧЕТИРИСТИШИЯ И ТРИСТИШИЯ.

Поздравявам талантливата авторка и желаем успех на новата й книга. Дано достигне до повече читатели, които ще открият в нея нещо за себе си.

Л33

ДРАГИЖЕВО - История, бит, нрави и обичаи
ПРЕДГОВОР

Дълго време работих над тази скромна история на село Драгижево. Много хартия изписах, много пътища и музеи обиколих; много библиотеки прерових, много прах по архивите обрах. Възрастни хора разпитах за отдавна забравени имена, за времена страшни и славни, за хора вече не споменавани. Не съжалявам за времето, защото не е изгубено, а отдадено на новото поколение, което не бива да забравя своя род и език.

Пропътувал съм по градове и села в нашата Родина, пътувал съм по много чужди държави и по техните градове и села, и с много хора съм се видял и разговарял. Възхищавал съм се, когато видя млади хора да знаят и да се интересуват за своите деди и за своя роден край, да се интересуват от живота на други хора.

Надявам се вярно и безпристрастно да съм описал събитията и дано няма засегнати. Пропуснати неща също може и да има.

Писах за добри хора, за драгижавани и българи. Писах за вас, забравени и не забравени, храбри ДРАГИЖАНИ. ПИСАХ ЗА ТЕБ, МОЕ РОДНО СЕЛО, писах за твоите добри и лоши хора. Никога и на никого няма да се разсърдя, ако ми каже, че съм сгрешил или пропуснал нещо, а, напротив ще ви бъда благодарен.

Четете и препрочитайте, давайте на близки и на познати, нека знаят, че е имало, има и ще има село Драгижево!

Авторът Любен Лалев

Ситни - дребни
като камилчета

ЧЕРВЕНАТА ЛИСИЦА

Аз лисица съм червена,
бях и синя, и зелена.
Със усмивка обновена
вече с друга съм премена.

Старците поведох вече,
рунташа опашка мята.
Ще ги водя надалече,
върха да го изкачим.

Подкрепена от вълка сив
и мечо с отворената паст,
Лисана с погледа си див
прегръща ги със мила страст.

Слушайте водачка смела,
ненапразно съм Лисана.
Враговете ще ги смеля,
ще бъда змия и писана.

Кокошиците в кошара
нямат те водач петел.
Зрънца, киселец, попара
ще сложа и бодлива тел.

Държавата да ме запомни,
Лисана ще команда тука.
Мерациите са много скромни,
ще усетят ми юркука.

Всички искам да ме слушат
за малкото богатство тук.
Моите да се нагушат
тихо, хитро и без звук.

На Лисицата - мераци много,
тя на изток още гледа.
Ще прибира тихо, строго,
после бързо ще избега.

Да се събудим и кажем
„стига“,
лисицата да вразумим.
Народецът да се надига
хитлерката да приземим.

Милка Пешева

АЛО, АЛО!

Какво се е подало?
Нова кална драма
Йончева подхвана.
Гази през просото
уж да гони злото...

Амиш Вешкова

ЗАКОНОМЕРНОСТ

Все повече ще стават
празните стомаси,
докато държавата
пълни все повече партийни каси!

НЕСЛУЧАЙНИ СЛУЧАЙНОСТИ

Поръчките обществени, конкурси
с големите ресурси
се провеждат тайно,
анонимно, честно ...
Но печелившите случайно
предварително са някому известни.

Бодил Розин

ИНТЕРЕСИ

Вечно са скарани
нашите избраници,
но за техните парички
са говорчии всички.

Георги Козарев

ДОЖИВЯХМЕ ТОВА ВРЕМЕ

Доживяхме това време
дявол да го вземе.
От турското "присъствие",
във страната ни прекрасна
поколение израсна
със амнезия типична,
за борбата ни епична.
На славното ни племе юнашко,
отрекоха клането Баташко.
От това най-продажно време,
е време да се отървем!

Атанас Личев

ЗО ГОДИНИ НЕЖНА РЕВОЛЮЦИЯ

Бивши кадри в нови дрехи
никакви успехи!

ПЕНСИОНЕРСКА УТЕХА

Нали наште депутати
с най-малки са заплати,
сравнени с другите страни,
и те като при нас навсярно
имат гладни дни?!

ПО СЪВЕСТ

Бат Сали обещава:
по съвест избори ще стават!
Но вече ромите не са заспали,
все някой ще попита:
-Такава дума чуждоземна, непозната
какво ще сложи на циганетата в устата,
с това магията да изхвърли от парите,
които ни сервираят големците?

Стоян Колдов

ВЪРТЕЛЕЖКА

В тази скапана държава
мафиотът присвоява,
прокурорът обвинява,
адвокатът защитава,
съдията оправдава
и играта продължава...
Тъжна, жалка въртележка
се върти, върти без грешка!!
Таз пародия на свободата!
Този панаир на суетата!
Боже! Ще ли някога отминат?
-Може! Сто години като минат!

Христо Ангелов

КАРТИНИ

с думи
и багри

списание за
литература
и визуални
изкуства

брой 0/2018

gabriell-e-lit

Габриела Цанева, акрил, платно 20x60 см

ПОЧИНА ТОДОР КАВАЛДЖИЕВ!

На 8 февруари, политици, близки и приятели се простиха с Тодор Кавалджиев, вицепрезидент на България от 1997 до 2002 г. На поклонението в църквата "Св. Седмочисленици" присъстваха президентите Румен Радев и Петър Стоянов. Третият вицепрезидент на България - Тодор Кавалджиев почина на 6 февруари, на 85-годишна възраст. Ето какво споделиха:

Петър Стоянов, президент на България 1997-2002 г.: За разлика от повечето хора, които по времето на комунизмаказаха "такова беше времето" и бяха готови на всякакви компромиси, той предпочиташе да бъде в концлагери и затвор, и въпреки това да не променя политическите си убеждения.

Иван Костов, премиер на България 1997-2001 г.: Изстрадал и простил човек!

Румен Радев, президент на България: Той имаше трудна съдба, но и силата да я посрещне, човек, който гледаш истината открыто в очите и много важно в днешно време - пример за скромност, чак до аскетизъм.

Роден е на 26 януари 1934 г. в с. Главан, Старозагорско. През 1952 г. е пратен в затвор в Хасково по време на опит за възстановяване на Съюза на земеделската младеж (ЗМС) в окoliщата. Лежи 11 години в затвор в Пазарджик и Стара Загора. Бил е 2 пъти в лагер в Белене. Между 1952 и 1963 г. е съден, изселен и лежи в затворите в Хасково, Пазарджик и Плевен. След амнистирането му работи като строител в „Софстрой“ (1965-1966).

В периода 1966-1970 г. следва и завършва икономика в Свищов. 3 години по-късно се дипломира в Свищов със специалност „Счетоводна отчетност и механизация и автоматизация на управлensки труд“. През 1970-1973 и 1982-1983 г. е организатор-проектант в завод „Сърп и чук“, в Стара Загора. След това до 1975 г. е в горското стопанство в с. Главан.

В периода от 1975 до 1982 г. работи като главен счетоводител в завод „Ленин“ в Николаево. През 1983-1990 г. работи като икономист в „ОПОСО“, Стара Загора.

През 1989 г. активно участва във възстановяването на БЗНС „Никола Петков“. На 15 март същата година се обръща чрез радио „Свободна Европа“ към министър-председателя Георги Атанасов с искане за премахване на закона за разтурване на БЗНС „Никола Петков“ и за амнистиране на съдените по този закон. Народен представител в 7-то велико народно събрание (1990-1991). До 1992 г. е член на Постоянното присъствие на Български земеделски народен съюз „Никола Петков“. От 1992 г. заема длъжността секретар на Постоянното присъствие на БЗНС „Н. Петков“.

Пише поезия от ученическите си години. Един от учредителите на Съюза на писателите земеделци в България регистриран в Шуменския окръжен съд през 1993 г. Автор на книгите „Моите интервюта 1995-2000“, „Богат съм с любовта си към хората“, „Кратка история на земеделското младежко движение в България“, „80 години ЗМС“, „100 години БЗНС“, „Международно земеделско организиране: Земеделски (Зелен) Интернационал“

МОЙТА ПРОЛЕТ

Мойта пролет късна есен беше,
дни студени, мрачни и зловещи,
в нея зрънце радост не растеше,
не изгаряха във любовни срещи.

Пролет, а път птичките не пяха,
нито пък ухаеха цветята,
като мен тревите жълти спяха,
в скръб и страх притискаха земята.

Пролет зад решетките ръждиви,
сам-самин сред четири стени,
тръпна плах зад тях ключари диви
във затворнически черни дни.

Тодор Кавалджиев

НОВО ИЗДАТЕЛСТВО

На 6 декември 2018 г. започна дейност ново издателство gabriell-e-lit, за електронна и печатна литература, регистрирано от Габриела Цанева. Издателството ще предложи на своите читатели книги в електронен и печатен вариант, като идеята е всяка книга да съществува в двете форми, освен при несъгласие от страна на автора.

През последното десетилетие хартиената книга се наложи като предпочитан продукт от читателя, но тя никога вече няма да изгуби своята електронна душа, която ѝ позволява да броди в пространства, недостъпни и недостигнати от материалното ѝ книжно тяло. Мисията на издателството е да подкрепи българския автор и по този начин съвременната българска литература. gabriell-e-lit не е търговско дружество, целта му не е търговската печалба и непременно създаване бестселъри, а на качествената литература, като се даде възможност на всеки автор достойно да издаде своето произведение!

За съществяване на целите си, издателството създаде и свое периодично издание в електронен и печатен вариант, което да го представя като начинание и естетика, като подбор на автори и текстове, като дизайн на корици и книги, като политика на публикуване. Списание „Картини с думи и багри“ вече е на хартия! От нас зависи да го превърнем в място за среща на творци и ценители на изкуството, място за дискусии и за естетическа наслада пред картините с думи и багри, които съществуват редом с безцветните дни на битието. Защо списание „Картини с думи и багри“? Може да защото картините с думи и багри са същността на въображението и възприятието, същността на живота и на виртуалния свят. Картините с думи и багри са същността на изкуството, онова отражение, претворяване и проектиране на действителността, което е в основата на усещането и разбирането ни за красота и функционалност, онова, без което не би имало цивилизация в днешния вид и в днешния смисъл на това понятие. Списанието има осем рубрики.

"Акценти", в която ще бъдат представяни книгите на издателството - снимка на корица, биографични данни за автора, откъс от книгата и рею или рецензия. "На фокус", в където ще бъде представян творец с цялостното му творчество. "Поезия", "Проза" и "Критически анализ" - в които ще бъдат публикувани актуални стихове, разкази, есета и откъси от по-обемни литературни творби, литературна критика и други материали. Макар списанието да е насочено към литературата и визуалните изкуства, живеем в общество и изкуството се ражда, за да променя обществото. Затова поискаме да има и рубрика "Философия и общество", в която ще намерят място визията и оценките за общественото развитие и мястото на изкуството в него на автори, дори когато техните взгледи се разминават с тези на издателството. В рубриката "Визуални изкуства" ще бъдат публикувани материали за изложби на фотографи, художници и приложници, критични материали за филми и други форми на визуални изкуства. И накрая, но не на последно място, в рубриката "Гостува ни" списанието ще дава възможност на български читалища и творчески клубове да се представят със свои снимки и текстов материали.

Скъпи автори на в-к „Литературно земеделско знаме“, добре дошли сте като автори на книги в издателство gabriell-e-lit, както и като автори на по-обемни, подходящи за списание творби в „Картини с думи и багри“! Очакваме вашите произведения на следните електронни адреси: gabrielle@mail.bg; gabriell-e-lit@mail.bg и office@gabriell-e-lit.com Не обещаваме, че ще публикуваме всичко, което получим, но ще публикуваме всеки автор, който ни изпрати повече от три произведения. Хонорари не изплащаме, но и такси за участие в списанието не събираме.

Л33, gabriell-e-lit

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова
Предпечат:
gabriell-e-lit

КОНТАКТИ:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
gabrielle@mail.bg
kirl_draguch@abv.bg

Интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg